

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Us deixo la meva pau

Crist s'apareix als apòstols a porta tancada, de Duccio di Buoninsegna

Cada vegada que comencem la celebració de la Missa, les primeres paraules que el bisbe adreça a la comunitat són sempre les mateixes: «La pau sigui amb vosaltres». I també, abans de combregar, el celebrant repeteix les paraules de Jesús: «Us deixo la meva pau, us dono la meva pau». No es tracta només d'una fórmula podríem dir ritual com marca el missal. Aquestes paraules tenen una importància especial, i això en aquest temps de Pasqua es posa especialment de manifest.

Van ser les paraules que Jesús va dir en la seva primera aparició als apòstols acovardits i desorientats el diumenge després de ressuscitar. No es tracta només d'una declaració d'intencions. El Senyor ens ha deixat realment la seva pau i ens la dona. La pau que habita en els nostres cors i ens ajuda a viure la fe amb

esperança i amb capacitat d'estimar els altres. Les paraules del bisbe en iniciar una celebració són també aquestes, com a successor d'aquells apòstols que rebren aquestes paraules de Jesús.

Però, a més, l'evangeli que aquest diumenge es llegeix a la Missa i que ressona en els nostres cors, reflexiona precisament sobre aquesta pau del Senyor Ressuscitat. Afirmar Jesús que no és com la pau que dona el món, és molt més que això. La pau en el món és un desig i un anhel no sempre aconseguit malauradament, i pel qual hem de pregar i posar tots els esforços que estiguin al nostre abast. Perquè quan parlem de pau ordinàriament fem referència més aviat a l'absència de conflictes, o a la capacitat d'iniciar un diàleg per arribar a un consens satisfactori que eviti mals majors. I això és bo, però la pau del Senyor és una altra cosa, va més enllà.

Jesús relaciona la pau amb la capacitat d'estimar. Per a l'evangelista sant Joan creure, estimar, obeir la seva paraula, van íntimament units. «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell». Estimar és, per tant, guardar els seus manaments, que resumidament són estimar Déu i estimar els altres. El cristianisme es distingeix també com a una vida que tracta sobre l'amor als enemics i el perdó. La pau que Jesús ens dona ens fa estimar tothom, acollir tothom sense distincions.

La pau també està relacionada amb la presència de Déu en nosaltres. Asserenar-se neix de la consciència que tenim Déu en el nostre interior, i que aquesta presència ens dona fermesa i fortalesa, és com una seguretat interior que ens fa confiar. La serenitat interior neix d'aquesta presència. Com un nen a la falda de la mare se sent segur i tranquil.

Asserenar-se i no acovardir-se, diu també Jesús. Vol dir valentia per donar la cara, per transmetre el que hom creu i el que s'ha rebut dels ensenyaments de Jesús a través de l'Església. Això va més enllà dels sentiments o d'inconsistències passatgeres. I suposa estar ancorats en una roca ferma que ens fa compartir amb els altres el que creiem, el que esperem, el que estimem, encara que no sempre sigui el més popular.

En definitiva, en aquests dies, a les celebracions, llegint l'evangeli, Jesús promet la vinguda de l'Esperit Sant que ens ajuda a viure com a cristians enmig del món amb aquesta capacitat de generar pau, de transmetre pau, de contagiar aquesta pau. Demanem la pau veritable, fruit de la Pasqua del Senyor ressuscitat!

ENTREVISTA

Les relíquies: un tresor

CARLES BUENACASA

La Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes (AUSP) organitza cada any un cicle de jornades que pretenen omplir de contingut les llacunes existents en el coneixement històric d'aquestes institucions. Els dies 15 i 16 de maig es va celebrar la desena edició, amb el títol «La Basílica Catedral de la Santa Creu i Santa Eulàlia: espai funerari i espai de vida». El Dr. Carles Buenacasa, especialista en història del cristianisme primitiu, va participar amb la ponència «Les relíquies, els tresors de les catedrals».

La ponència la va centrar en la importància històrica de les relíquies en el seu context mental, social, econòmic i polític. Què destacaria?

Especialment, el seu ús polític, en tant que feia visibles els patiments de l'Església cristiana durant el període de les persecucions anticristianes, al temps que glorificava la ferma resistència d'aquests homes i dones màrtirs en la defensa de la seva fe. Igualment, la seva instrumentalització econòmica: la veneració de les relíquies va generar un gran negoci, associat principalment al fenomen del pelegrinatge.

Per què han tingut tanta transcendència en la nostra societat?

En un principi, les relíquies eren corpòries i només es venerava el cos físic dels màrtirs, o algun fragment seu. Ara bé, la transcendència que va assolir aquest culte va permetre que apareguessin altres tipus de relíquies, anomenades «indirectes», que consistien en objectes personals que els havien pertangut. Les relíquies van ser objecte de gran veneració perquè se les considerava mediadores eficients per aconseguir el patrocini del cel.

Per què se les considera tresors?

Bàsicament, per la creença que les relíquies eren capaces d'aportar el patrocini del sant o santa sobre la comunitat que les posseïa. Així doncs, si una relíquia es mostrava especialment eficient allunyant tota mena de mals i, sobretot, si era capaç de fer miracles, la fama adquirida provocava que moltes altres esglésies demanessin tenir-ne fragments.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Perquè s'ho mereixen

Una nena de vuit anys, amb la ingenuïtat i la innocència pròpia dels infants, amb l'encert per la descripció senzilla de l'entorn que van descobrint i amb la capacitat d'exposar-la davant Déu amb proximitat i confiança, participà en la pregària dels fidels de la celebració de l'eucaristia, llegint una pregària que havia preparat i que deia: «Pare, gràcies per la vida que m'has donat; hi ha tantes coses que et voldria agrair, que no ho puc dir, perquè si les digués totes m'hi estaria tota la vida.»

«Tu ja saps que als nens i nenes ens agrada jugar, ens agrada anar a l'escola amb els amics, ens agrada cantar, ballar i riure, ens agrada tenir uns pares, germans i avis que ens estimin. Però sabem que hi ha nens i nenes que no poden jugar perquè estan malalts, no poden anar a l'escola perquè han de treballar, no poden cantar, ballar i riure perquè estan tristos, no tenen uns pares, germans i avis que els estimin perquè la guerra els ha deixat sols. Jesús, et vull demanar que tothom s'esforci perquè tots els nens i nenes del món ens fem grans i siguem feliços, perquè ens ho mereixem.»

En el marc d'un esdeveniment familiar del qual forma part la celebració de l'eucaristia, aquesta nena po-

sa, alhora, davant Déu Pare la seva reflexió i pregària. No és la primera vegada que ho fa, ni la celebració li resulta estranya. La desimboltura respectuosa, el to afectuós... tot fa pensar en altres estones de pregària en la intimitat familiar, amb el mestratge dels pares als qui també ha vist pregar, en altres eucaristies que la situen, amb naturalitat, en l'espai comunitari. Aquestes són experiències fonamentadores de fe, vertebradores de la dimensió vivencial i celebrativa del creixement en la fe, creadores d'experiència religiosa profunda que apropa amb pas humil i senzill a Déu i el fa present en la vida i en el quotidià. Tot fa pensar, també, en el treball responsable dels seus pares. «El de la llavor sembrada en terra bona és el qui escolta la paraula i la comprèn; aquest dona fruit, i arriba al cent, al seixanta o al trenta per u» (Mt 13,23). Preparar la terra, plantar la llavor de fe, regar-la, adobar-la i confiar en l'acció de Déu Pare. Educar en la fe amb naturalitat, com en tants altres aspectes i dimensions de la vida de la seva filla, forma part de la responsabilitat de ser pares i mares cristians. «Deixeu estar els infants: no els impediu que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells» (Mt 19,4).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Prefiero el Paraíso

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Celebramos hoy el domingo sexto de Pascua, entre los días dedicados a la Virgen María Auxiliadora, sábado, y a san Felipe Neri, lunes. Este santo es conocido por su alegría y sentido del humor, se caracteriza por un profundo sentido de la felicidad y su capacidad para contagiar la complacencia en el entorno. Se fundamentaba en el gozo que proviene de la fe, de la oración y de la dedicación a los demás. Su relación con Dios y su servicio le producía una gran paz interior. Sacerdote humilde, sonriente, entregado.

Se dice que mientras atendía a un hombre pobre, le comunicaron que había llegado un cardenal que deseaba hablar con él, el santo permaneció en paz y respondió: «Diga al señor cardenal que espere porque

ahora estoy ocupado con el Señor Jesucristo y apenas que acabe lo recibiré». Dedicación nacida de una profunda fe, paz y amor. Este hombre sencillo y ardoroso nos dejó el legado de poner en primer término el amor a Dios y la preferencia del «Paraíso» a todos los bienes de la tierra.

Que Nuestra Reina y Señora, a la que aclamamos como María Auxiliadora, nos socorra en las necesidades de la vida. Nos ayude a mantener la paz en las dificultades. Con palabras del himno dirigido a Ella, le rogamos: De este mar tempestuoso, fúlgida estrella, cada vez que te miro eres más bella. Guíame al puerto salvo y feliz. ¡Sé mi consuelo! y al dejar esta vida llévame al cielo. En cuerpo y alma me ofrezco a ti. Virgen Santísima, ruega por mí.

Lectures de la missa diària i santoral

26. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Felip Neri (Florència, 1515 – Roma, 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551). Sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. □ Dimarts [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11].

Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma. Sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo. Beat Josep Tous (Igualada, 1811 – Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. □ Dimecres [Ac 17,15-22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15].

Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. □ Dijous [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20].

Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, rel. caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs. Sant Pau VI, papa.

30. □ Divendres [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a].

Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses. Santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina). Beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 – Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.

31. □ Dissabte [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16a) / Sl: Is 12 / Lc 1,39-56].

Visitació de la Benaurada Verge Maria. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

1. □ † Diumenge vinent, VII Diumenge de Pasqua. Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.)

[Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 (o bé: He 9,24-28; 10,19-23 / Lc 24,46-53)]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic. Sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

Intencions del Sant Pare per al mes de juny

Preguem perquè cadascun de nosaltres trobi consolació en la relació personal amb Jesús i aprengui del seu Cor la compassió pel món.

DIUMENGE VI DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

LLavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

Salmo responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i gieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrà a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.

Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme al uso de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más de entre ellos subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre esta controversia.

Entonces los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron elegir a algunos de ellos para mandarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas llamado Barsabás y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y enviaron por medio de ellos esta carta:

«Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia provenientes de la gentilidad. Habiéndonos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alborotado con sus palabras, desconcertando vuestros ánimos, hemos decidido, por unanimidad, elegir a algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os mandamos, pues, a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponeros más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de uniones ilegítimas. Haréis bien en apartaros de todo esto. Saludos.»

Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu a un monte grande y elevado, y me mostró la ciudad santa de Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, y tenía la gloria de Dios; su resplandor era semejante a una piedra muy preciosa, como piedra de jaspe cristalino. Tenía una muralla grande y elevada, tenía doce puertas y sobre las puertas doce ángeles y nombres grabados que son las doce tribus de Israel. Al oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, al poniente tres puertas, y la muralla de la ciudad tenía doce cimientos y sobre ellos los nombres de los doce apóstoles del Cordero. Y en ella no vi santuario, pues el Señor, Dios todopoderoso, es su santuario, y también el Cordero. Y la ciudad no necesita del sol ni de la luna que la alumbre, pues la gloria del Señor la ilumina, y su lámpara es el Cordero.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guarda mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Paráclito, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.

La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no se turbe vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: "Me voy y vuelvo a vuestro lado". Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda creáis.»

COMENTARI

Sense veure físicament Jesús, l'Esperit Sant ens il·luminarà

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

L'estimació genera confiança i, per això, Jesús pot dir: «qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrà a viure amb ell». A més, ens promet l'Esperit Sant, anomenat el Defensor, que ens farà recordar i entendre les paraules de Jesús i tota la seva vida.

És un gran missatge que van rebre els apòstols i que nosaltres rebem i escoltem al final d'aquests dies del temps pasqual. Jesús no ens vol deixar sols, ens deixa la seva Pau, que ens donarà serenitat i fortalesa. I ens promet l'Esperit Sant que ens farà entendre i recordar tot el que Ell ens ha dit i fet.

Jesús prepara els seus deixebles i a tots nosaltres per viure i acceptar una nova realitat, que en primer lloc van experimentar els mateixos Apòstols: creure i seguir a Jesucrist vivent i ressuscitat, encara que no es manifestés més, d'una manera física.

Avui, no podem tenir una evidència material de la seva presència, com va reclamar l'apòstol Tomàs. Se'ns demana creure en Ell, sense veure físicament Jesús Ressuscitat. Som uns privilegiats, cridats a viure i transmetre tot el contingut del que Jesucrist ens vol donar. Al mateix temps, se'ns demana que, com si fos una renovada cadena que va creixent i ramificant-se, ho hem de fer arribar a tothom i a les noves generacions que van creixent.

Ens trobem en un món que valora molt la imatge i el testimoni personal; molt més que els escrits i les vivències que es puguin transmetre del passat. La fe, la vida cristiana, se'ns encomana per contacte amb Jesucrist, i per mediació de la comunitat creient.

És necessari que siguem unes persones i comunitats obertes i generoses entre nosaltres, i amb tots els homes i dones del nostre món. Molts no són cristians, potser mai ho seran, però cal que sempre rebin la nostra estimació, bon exemple i solidaritat; com una petita llum del que intentem viure seguint Jesucrist.

Tots podem passar per moments difícils i tristos, i moments en els quals s'afebleixi la nostra fe. Jesús ens diu: «Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo no us la dono pas com el món la dona. Que els vostres cors s'asserenin.»

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 26 de maig, a les 17 h. Reunió de la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB) al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Dimarts 27 de maig, a les 19.30 h. Conferiment de ministeris laicals de lector i acòlit a vuit seminaristes del Seminari diocesà a l'església de l'Assumpció de Valldoreix.

Dimecres 28 de maig, a les 17.30 h. Confirmacions del col·legi Europa International School a la Catedral.

Dijous 29 de maig, a les 10 h. Consell Permanent de Càritas diocesana al Bisbat. / **A les 12.30 h,** reunió amb el claustre de professors del col·legi Sant Lluís Gonçaga de la Garriga.

Divendres 30 de maig, a les 11 h. Consell Episcopal amb delegats generals i episcopals al Bisbat. / **A les 18.30 h,** confirmacions del col·legi Pureza de Maria a la Catedral.

Dissabte 31 de maig, a les 11 h. Missa de l'Hospitalitat interdiocesana de la Mare de Déu de Lourdes al Cottolengo de Barcelona. / **A les 19.30 h,** confirmacions a Sant Pere de Rubí.

Diumenge 1 de juny, a les 11.30 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Ma-

ria de Caldes de Montbui. / **A les 17 h,** Missa de cloenda d'un recés al Centre Penitenciari Quatre Camins de Joves a la Roca del Vallès.

Notícies

Visita d'estudiants i professors internacionals a la Seu d'Ègara.

Les Esglésies de Sant Pere de Terrassa, el divendres 9 de maig al matí, van rebre professors i alumnes de la Facultat Antoni Gaudí i del Pontificio Istituto di Archeologia Cristiana de Roma, guiats per la professora Gemma Garcia Linares. El bisbe Salvador va assistir a l'inici de la visita.

Més de 600 joves de Terrassa participaran en el Jubileu dels Joves. El divendres 16 de maig, al vespre, la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès va acollir la darrera sessió de l'Escola de Pregària per a Joves, organitzada per la Delegació de Pastoral de Joventut. L'acte, presidit

pel bisbe Salvador, va comptar amb la presència d'una relíquia de santa Bernadette, vinguda del santuari de Lourdes. En finalitzar, es van compartir detalls sobre el pelegrinatge de més de 600 joves de la diòcesi a Roma pel Jubileu dels Joves, que tindrà lloc del 28 de juliol al 3 d'agost.

Ordenació diaconal de Bartomeu Reina Porras. El bisbe Salvador va presidir, diumenge 18 de maig, a les 18 h, la Missa a la Catedral de Terrassa i va ordenar diaca permanent el Sr. Bartomeu Reina Porras. L'acte va comptar amb l'assistència de preveres i diaques de la diòcesi i d'arreu, familiars,

candidats al diaconat i feligresos de diverses parròquies i moviments. En l'homilia, Mons. Cristau va destacar que el diaconat és un servei d'amor a l'Església. Mn. Tomeu Reina ha estat nomenat diaca adscrit a la parròquia de Sant Joan Baptista de Mira-sol.

Excursió del clergat. El dilluns 19 de maig, el clergat diocesà va fer l'excursió de final de curs, visitant el Santuari jubilar de la Mare de Déu de la Serra, a Montblanc, i el Monestir de Poblet.

A més a més...

Exercicis espirituals per a consagrades. Les Cooperadoras Parroquiales de Cristo Rey organitzen un retir d'exercicis espirituals per a consagrades, del 20 al 26 de juliol de 2025, a la Casa Nuestra Señora de Montserrat. Per a més informació: www.cooperadorasclades.org

CARTA DOMINICAL

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

Mi paz os dejo, mi paz os doy

Cada vez que comenzamos la celebración de la Misa, las primeras palabras que el obispo dirige a la comunidad son siempre las mismas: «La paz esté con vosotros». Y también, antes de comulgar, el celebrante repite las palabras de Jesús: «Mi paz os dejo, mi paz os doy». Estas palabras tienen una importancia especial y en este tiempo de Pascua esto se pone especialmente de manifiesto.

Fueron las palabras que Jesús dijo en su primera aparición a los apóstoles, acobardados aquel domingo después de resucitar. El Señor nos ha dejado realmente su paz y nos la da. Se trata de la paz que habita en nuestros corazones y nos ayuda a vivir la fe con esperanza y con capacidad de amar a los demás. Las palabras del obispo al iniciar una celebración son también estas, como sucesor de aquellos que recibieron ese saludo del Señor.

Pero, además, el evangelio que este domingo se lee en la Misa y que resuena en nuestros corazones, reflexiona precisamente sobre esa paz del Señor Resucitado. Afirma Jesús que no es co-

mo la paz que da el mundo, es mucho más que eso. La paz en el mundo es un deseo y un anhelo no siempre conseguido desgraciadamente, y por lo que debemos orar y poner todos los esfuerzos que estén a nuestro alcance. Porque cuando hablamos de paz ordinariamente hacemos referencia más bien a la ausencia de conflictos, o a la capacidad de iniciar un diálogo para llegar a un consenso satisfactorio que evite males mayores. Y esto es bueno, pero la paz del Señor es otra cosa, va más allá.

Jesús relaciona la paz con la capacidad de amar. Para el evangelista san Juan creer, amar, obedecer su palabra, van íntimamente unidos. «El que me ama hará caso de lo que yo digo; mi Padre le amará y vendremos a vivir con él». Amar es, por tanto, guardar sus mandamientos, que resumidamente son amar a Dios y amar a los demás. El cristianismo se distingue también como una vida que trata sobre el amor a los enemigos y el perdón. La paz que Jesús nos da nos hace amar a todos, acoger a todos sin distinciones.

La paz también está relacionada con la presencia de Dios en nosotros. Serenarse nace de la conciencia que tenemos de Dios en nuestro interior, y que esta presencia nos da firmeza y fortaleza, es como una seguridad interior que nos hace confiar. La serenidad interior nace de esa presencia. Como un niño en el regazo de su madre se siente seguro y tranquilo.

Aserenarse y no amedrentarse, dice también Jesús. Quiere decir valentía para dar la cara, para transmitir lo que se cree y lo que se ha recibido de las enseñanzas de Jesús a través de la Iglesia. Esto va más allá de los sentimientos o de inconsistencias pasajeras. Y supone estar anclados en una roca firme que nos hace compartir con los demás lo que creemos, lo que esperamos, lo que amamos, aunque no siempre sea lo más popular.

En definitiva, en estos días, en las celebraciones, leyendo el evangelio, Jesús promete la venida del Espíritu Santo que nos ayuda a vivir como cristianos en medio del mundo con esa capacidad de generar paz, de transmitir paz, de contagiar paz. ¡Pidamos la paz verdadera, fruto de la Pascua del Señor resucitado!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

